

Begrænsninger i vor Neutralitet og Selvbestemmelsesret, at det at være bundet af den under urolige Forhold kunde blive en meget betydelig Fare for Landet.

Men tilbage til den højtærede Udenrigsministers Udtalelser. Den højtærede Minister kom i sin Tale ikke udtrykkeligt, i alt Fald ikke videre indgaaende, ind paa selve Locarno-Traktaterne, han havde jo ogsaa udtalt sig om hele denne Situation og Voldgiftstankens Fremgang, da han første Gang havde Ordet under Finanslovdebatten. Nu er den højtærede Udenrigsminister af Naturen Optimist ... Ja, den højtærede Minister nikker bekræftende, det er rigtigt; han er af Naturen Optimist, jeg finder endogsaa: overdreven Optimist. Der var noget i den højtærede Udenrigsministers Tale i Gaar, der mindede mig om en af det andet franske Kejserdømmes Statsmænd, Emile Ollivier, Manden med det lette Hjerte. Den højtærede Minister tror paa en Sag, som han gerne vil tro paa, og det kan i og for sig være prisværdigt, men det er jo noget farligt i det politiske Liv og i Særlighed i Forholdet Nationerne imellem at forveksle Realiteter med Forhaabninger, som man knytter til visse Begivenheders Følgvirkninger. Og det er det, forekommer det mig, den højtærede Udenrigsminister gør. Jeg har ved en anden Lejlighed beundret Ministerens Tilpasningsevne, saaledes som jeg gav Udtryk for i Fjor under Debatten om Afrustningsforslaget. Jeg skal ikke her i Enkeltheder genopfriske, hvorledes der i sin Tid stod megen Strid om Udenrigsministerens Navn — han var den Gang endnu Gesandt i Berlin — vedrørende en Sag, som nu fuldkommen tilhører Fortiden, og hvor der maaske i nogen Grad blev gjort Ministeren Uret. Jeg tænker paa Begivenhederne i 1919 i Anledning af den højtærede Udenrigsministers Brev til nu afdøde Admiral Middelboe vedrørende Spejderbevægelsen, som Udenrigsministeren sympatiserede med. Udenrigsministeren havde da skrevet et Brev, hvori han meddelte, at han ikke kunde tage imod den Henvendelse, der gik ud paa, at man vilde arbejde for, at han, der, som sagt, den Gang var Gesandt i Berlin, indtraadte i Spejderkorpsets Ledelse; hans Embede lagde alt for stærkt Beslag paa ham til, at han kunde gøre det. Men han ledsagede dette Brev med et Memorandum om, hvad han ansaa for den sande Fædrelandskærlighed, i hvilken den danske Ungdom fra Barnsben skulde opdrages. Den skulde fra Barnsben indsuge i sit Blod den sande Fædrelandskærlighed, fordi det, det gjaldt,

var at udvikle det danske Riges ypperste Muligheder — jeg citerer ordret — saavel aandeligt, økonomisk som og militært. Det var den højtærede Udenrigsministers Udtalelse den Gang: „som og militært“. Jeg har derfor Lov til at sige, at jeg beundrer den højtærede Udenrigsministers Tilpasningsevne, thi det kan dog ikke tjene Udviklingen af det danske Riges ypperste Muligheder „ogsaa militært“ at faa et Lovforslag som det, der nu ligger paa Rigsdagens Bord, gennemført.

Men den højtærede Udenrigsminister er Optimist, og nu hæfter han Blikket paa det, der er sket i Vesteuropa, og hvis Betydning jeg skal være den sidste til at benægte. Betydningen af det, der i saa Henseende er sket i Locarno, har jeg stærkt understreget i de Udtalelser, jeg fremsatte, da jeg første Gang havde Ordet under Finanslovsforslagets Behandling. Jeg tror, at Tilvejebringelsen af Rhin-Pagten mellem Frankrig, Belgien og Tyskland under Englands Garanti er en Begivenhed af Rang i Europas Historie. Saaledes maa man opfatte den, naar man staar overfor den Kendsgerning, at for første Gang i Europas nyere Historie har Frankrig og Tyskland frivilligt anerkendt den territorialpolitiske Status, der bestaar i Vesteuropa. Men den højtærede Udenrigsminister hæfter alt for stærkt og ensidigt Blikket paa Vesteuropa. Han nævnte i sin Tale i Gaar overhovedet ikke Østen, ikke alene ikke Rusland, men overhovedet ikke Østen og hele Østens Forhold og Betydning for Europa. Og jeg tror, at dette er en ganske overordentlig skæbnesvanger Fejltagelse, thi — som det ogsaa blev berørt, vistnok af det ærede Medlem Hr. Pürschel, og jeg tror ogsaa af det ærede Medlem Hr. P. Munch — noget af det, som har muliggjort Overenskomsterne i Locarno, er netop Erkendelsen af, at man maatte stabilisere Forholdene i Vesteuropa. Økonomisk Træthed medførte, at man maatte se at komme til Ro, og denne Træthed har spillet en vis Rolle med Hensyn til at tilvejebringe den psykologiske Forudsætning for Locarno. Men jeg ønsker her at minde om, hvad jeg sagde ved Finanslovens første Behandling, at dette er jo ikke noget nyt, at det jo er den Linie, som allerede to nuværende franske Ministre var inde paa i 1921—22. Det er den Briand-Loucheurske Linie, som her, set fra dette Synspunkt, har sejret. Men Begivenhederne viser tydeligt, at Tyngdepunktet i Storpolitikken er flyttet mod Øst. Jeg maa her minde den højtærede Udenrigsminister om, at ganske vist er siden Begivenhederne i Fjor kommet Locarno, men samtidig har vi i det Aar,